

Doktor Tódor

Doktor Tódor

Évek mentek el, percek, másodpercek. Ugyanott lakom, ugyanabban a lakásban, ugyanannál az íróasztalnál ülök, ugyanahhoz a cipősdobozzal magasított laptop-hoz vagyok láncolva, mint annak idején, amikor egyik este fölkerekedtem a Városligetbe, hogy letudjam a napi sétát: a kötelező, mégis élvezetes részét a napnak. Akkor járvány volt, most nincs, a kijárási korlátozások behatárolták az időmet, nyolcra haza kellett érnem, hétkor indultam, de koncentrálnunk: abban bíztam, ahogy elindítom a klaviatúrát, ahogy megszaladnak a karakterek, hirtelen kinyílik a történet, és virágba borul, de nem, és azért nem, mert nehéz ügryről van szó, a legnehezebb ügryről, ami emberi lényt érinthet, sőt, egyszerre a kettő legfontosabbról, de ne szaladjunk előre, hanem tartsuk a ritmust. Az ügry jelentősége miatt így kétszer is át kell gondolnom, amit leírok, mert ahogy a szavak kikerülnek bentről kintre, megtörik rajtuk a valóság fénye, és tapasztalatból tudom, hogy a legtöbbször arra vágyunk, bárcsak ki se kerültek volna, mert összekavarják a viszonylagos békét. De mégis: van, amit nem lehet nem elmondani.

Mindent elmesélek, talán többet is, az olvasó a fejét csóválja majd, hogy azért a minden-nél többet nem kellett volna. Erről azonban, egyrészt az ügry önmagát meghaladó természetéről, másrészt a közlési kényszerről nem tehetek, velem született adottság, nem beszélve arról, hogy újságíróként dolgozom: hozzászóktam az egyszerű, sallangmentes nyelvezet-hez, elnézést érte, ha sérti a kifinomult ízlést, ezt a kettőt velem együtt mindenki másnak el kell viselnie, az egyszerű nyelvet és a túl sokat.

Fölkerekedtem hát 2021 márciusában, napi sétámra készültem a Városligetbe, tartottam magam ahhoz, ami a korlátozások alatt nyilvánvaló: a legrövidebb utat választjuk a parkig, hogy megszabadulhassunk a maszktól. Már nem emlékszem, miért, de a délutáni séta nem jött össze. Sötétben caplattam a Damjanich utcán, már a zebrán átkelve, egy mozdulattal lekaptam a maszkot gömbölyű, kopasz fejemről, és a zsebembe gyűrtem. Átvágtam a Városligeti Promenádnévre keresztelt sétányon, nagy levegőt vettem a hangulatos fények és modern ülőbútorok között. Aztán folytattam utamat a megszokott módon: rátértem a futókörre, mert rejtélyes okból úgy éreztem, megfigyelőként vehetek részt a Liget életében a vörös csíkon sétálva, mégsem vagyok része a parknak. Ugyanennek a kívüllevős készte-tésnek engedve tértem aztán le a futókörrel, elhagyva a botanikus kertet. Emberek alig, néhány esti sétáló lézengett, meg futók, akik a közelben lakhattak. Hirtelen bevágtam a pik-nikes részre, ami akkor készült el. Mivel nappali látogatásra találták ki, hiányoztak a sétá-nyokon általános lámpák: messziről idevetődő fényük arra volt elég, hogy botorkálva ha-

ladjak a fákkal és bokrokkal megszórt terület mélye felé, ahol mit is sejtettem? Semmit se. Nem jártam még errefelé, nappal sem, amikor indokoltabb lett volna.

Szóval nem volt indokolt, abból a szempontból sem, hogy később járt, ami a korlátozókat illette: elmúlt fél nyolc, indulnom kellett volna, hogy visszaérjek a vészhelyzeti rendelet által kiszabott időre. Engedélyeztem magamnak pár percet és valóban, akkor felfedezést tettem: egy bokorcsoport rajzolódott ki előttem, a szívében apró mécses, de ez még semmi. A bokorcsoporton belülré léptem, ami laza csoportot jelentett kör alakzatban, nappali világosságnál rá se hederíttek. Ahogy beléptem a bokorkörbe, ott állt középen egy síremlék, tövében az említett mécses, ami a fényt adta: ez a gyertyasugárzás vonzott ide. Gondolatok nem igazán voltak bennem, amitől könnyűvé váltam, utólag belegondolva évek óta nem éreztem magam annyira könnyűnek. Közelebb léptem a felmagasodó márványtáblához, legalább kettő méteres volt. Mivel a mécses kevésnek bizonyult, előhalasztam a mobilomat, és általános fényével pásztáztam a sima kőfelületet. Várjunk csak! Sehol semmi. Micsoda síremlék az ilyen? Ilyen régies kifejezések jártak a fejemben, amikor letévedtem a márvány alsóbb részeihez, igen, csak figyelmetlen voltam, ott sziporkázott a mécses világánál is kivehető négy betűs, latin szó: FUIT. Ennyire még emlékeztem az egyetemi latinról: a FUIT magyarul VOLT. Vagyis volt és most már nincs.

A szó pedig kettéosztotta a világot. Fölvillanyozott a síremlék, kis képzavarral élve: a bölcs halott miatt máshogy tekintettem a környezetemre szinte azonnal, már hazafelé. Megmásztam a városligeti dombot, a tetejéről még körbepanorámáztam az óriásparkot a szemeimmel. Nettire gondoltam, a szeretőmre, egyben a szerelmemre, vártam, hogy elmeséljem neki az egész kalandot, aprólékosan leírjam az érzéseimet, legközelebb pedig lefotózom a síremléket, és átküldöm neki, fogadkoztam. Viszont a turistamentalitás megbosszulta magát, és amikor nagy nehezen hazaértem, épp a kijárási korlátozás életbe lépésekor, csökkent bennem a lelkesedés.

Igen, szerelmes voltam Nettibe: készen született bennem, mint a kamaszkori vágyak, vagy Pallas Athéné, vagy amikor felkapcsolják a villanyt a nappaliban. Évekkel azelőtt pillantottam meg először, az önvédelmi edzőteremben, ahova belépett, ahol én voltam az instruktor. Megértettem: nem találkoztam soha szebb lánnyal. A második pillanatban megértettem azt is, hogy a lépcső tetején várakozó szépség kezdet és befejezés nekem, mire leért a lépcsőn, és bemutatkozott az edzés vezetőjének, már elkezdtem izzadni, ráadásul büdös, irodai izzadással, ami kizárólag leküzdhetetlennek tűnő csapásokat kísérve jött rám. Mi ez az egész, gondoltam. Persze a válasz készen állt, mégis fél évbe telt, amíg bejelöltem Facebookon, aztán visszajelölt, és elkezdtük az utazást: ő volt az egyetlen, akivel a szerelem fogalma nem változott bennem az idő múlásával. Végig ugyanazt a falubeli kamaszkoromból kinövő képet jelentette, mint amikor megpillantottam: a szántóföldek, a patakpartok, a bitumenes foci pályák látomását, amit, ha jó formában voltam, egészen a dinoszauruszokig vezettem vissza, aztán megijedtem saját hülyeségemtől, és maradtam az emberi lét belátható egységeinél. Hosszú, illatos, barna haj, belezuhanós fekete szem, csókra rajzolt, dús ívű száj, csajos hang, kemény hús, lágy, harmonikus mozgás, amiből süttött az életvágy. Odáig voltam, na.

Egy baj volt, de annál jelentősebb: Netti aránylag stabil párkapcsolatban élt Ervinnel, aki középvezetőként dolgozott a Lidl egyik fővárosi üzletében. Vagyis szeretői viszonyba kerültünk, de nem jártunk, sőt, nagyszabású szervezkedéssé vált az életünk. Felerészt a közösségi oldalak csetes felületei tartottak lélegeztetőgépen minket. Ráadásul Netti szeretete Ervint: csodálatos apa lesz, szokta mondani, életem szerelme. Ez az alaphelyzet persze meg is adta kapcsolatunk hullámmozgásának ritmusát. Írtam az odalevős verseket Nettinek, az imádat morzsái álnéven jelentek meg szerte az országban, irodalmi folyóiratokban, de nem oszthattam meg őket a Facebookon. Titokban növekedtünk mindig nagyobbra. Netti élvezte a múzsaszerepet, és féltékeny volt rám, nem akart múzsaütözközést: akadt olyan, hogy két hónapig csak az edzőteremben találkoztunk – és nem voltam másik nővel. Mégis, nehezen viseltem. Nettit akartam, az egészséget. A járvány során, amikor a város a sarokba szorult, amikor megszűntek az edzések, akkor csak egyre érett: lépni kell.

Akkor este összekapcsolódott bennem Netti ügye a titokzatos síremlékkel. Bár a túlzásba vitt turistamentalitás visszavetette spirituális oldalamat, és már arról is lemondtam, hogy közöljem Nettivel azt a nyilvánvaló baromságot, amit kitaláltam hazafelé, hogy tudniillik

a síremlék egy 18. századi ügyvédé volna, azért nem hagyott nyugodni az ügy. Azt találtam ki, vagyis azt láttam magam előtt, hogy a nagy műveltségű, élettől gyötört ügyvéd, vagyis a bölcs halott annak idején megvetette a földi örömöket, még asszonyt sem vett magának élettársul. Az egyetlen elfogadható megoldásnak a következő tűnt számomra: az ügyvéd, akit mindeközben elneveztem doktor Tódornak, hölgyek társasága helyett könyvtárban időzött, ami nagy volt, és „*válogatott nemes lelkek szellemi kincseivel volt megterhelve.*” Igen, kicsit olyan volt az egész, mintha diktálták volna. Doktor Tódor a különködéseivel már korán magára vonta a figyelmet: tükröt, pipereholmit nem tartott lakásában, divatos ruhákat nem hordott, a templomot nem látogatta, a papokkal hadilábon állt. Ha vallását kérdezték, kurtán felelte: „*a becsületes emberek vallását követem.*”

Nekem nem igazán tetszett doktor Tódor puritán elfogultsága, mivel jóval inkább a bűn gyermeke voltam: szeretők, sok esetben örömlányok rabságában töltöttem korábbi éveimet (Netti előtt), a vallást pedig, a hitbéli magot, mint a kultúrák alapzatát különösen sokra becsültem. Mégsem volt mit tenni: doktor Tódor megszületett, nem tagadhattam.

Netti háeres volt, ennek ellenére, vagy éppen ezért, ahogy mondani szokták, megmutatta nekem, hogy éltek régen, és hogy élnek mások millió év múlva. Ezt le is írtam neki egy versben, amiben poszthumán létről és bányatavak mellé hányt homokkupacról értekeztem, és Nettinek minden félelmem ellenére kifejezetten tetszett a vers. Aktív volt aznap este a Viberen: röviden írtam, szakadozottnan, ahogy a Viberen rajongunk – beszámoltam doktor Tódorról. Igen, összekapcsolódott Netti ügye a titokzatos síremléssel: valamiképpen doktor Tódortól, a Városliget szellemétől reméltem a megoldást. Ha nagyon nem akarom becsapni magam, akkor azt kell mondjam: csodalámpásan nézett ki az egész, csodalámpa és a Kelet atmoszférája nélkül. Hittem Tódorban, Nettiben, a Városligetben. Nettinek megemlékeztem, hogy holnap este újra meglátogatom Tódort, gyűjtök egy gyertyát a márvány előtt. Szerinte kicsit túltolom, mondta, de tegyek, ahogy jónak látom. Így is történt.

Következő este épp egy hangyányival indultam korábban a ligetbe. Zsebemben az apró méccsessel szaporáztam, hogy megtorpanjak egy percre a Spar előtt: a szokásos, torzonborz figura akadályozta a lakosokat, akik a boltba ki-be jártak. Azt mondták róla, a városligeti sátrak felszámolásakor került utcára, hogy úgynevezett Ligetvédő volt (ez egy idióta politikai fogalom), ami nem igaz: nem került utcára, csak az utcán élt, a legdivatosabb, harmincezer forintos cipőkben és tisztának tűnő, kapucnis pulcsikban járt, vagyont érő napszemüveggel. Az igaz, hogy végeredményben ocsmányul festett (főleg a kisugárzása miatt), és nem tudta senki, hova jár „haza”. Kábítószeres, szakállas, torokhangú figura volt, imádta a politikát, és zaklatta a járókelőket. A „király geci” volt a szavajárása: kiderült, hogy az ország miniszterelnökéről beszél. Sötét, számomra érthetetlen politikai manipuláció következtében el kellett hagynia a liget sátrait, mesélték a környékeliek. Egy biztos: rendszeresen a Spart és az autótutat elválasztó sövénybe hugyozott, fényes nappal, egy dokumentálható alkalommal pedig oda is szart (két szememmel láttam), amikor kisgyerekes családok vonultak el mellette, és azt hiszem, élvezte is. A rendőrök szerint eltávolítani jogilag képtelenség (a jogilag számomra a politikailag szinonimája volt), pár órára bevihetik, aztán kötelesek kiengedni, magyarázták. És priusza van, mondták, hosszú, mint a történelem. Akkor is a sövénybe hugyozott. A dobozos sör vagy az energiatál (ezt a kettőt fogyasztotta) az aszfaltra állítva, már sötétedett, és ahogy elhaladtam előtte, fölneézett a torzonborz fejével, elkapta pillantásomat. Király geci, sottogta rekedtesen, miközben elrakta a faszát, és szinte azonnal lehajolt az energiatálért (vagy sörért). Siettem tovább.

Tegnapi módszeremmel közelítettem meg a bokorkört, közepén doktor Tódorral. Letértem a vörösén kacsaringózó futókörrel, botorkáltam a majdnem sötétben, végül beléptem az ügyvéd lakóhelyére. Akkor előhalásztam a méccsét, és meggyújtottam, ami amúgy is magától értetődött, mivel a márvány ezúttal megvilágítás nélkül maradt, szinte éhezett a fényre. Kénytelen vagyok rendkívül egyszerűen fogalmazni: ahogy a méccsét a síremlék tövébe helyeztem, felvilágolt a négy betű, a VOLT, olyan módon, hogy nem a gyertyafény tette csupán láthatóvá, de a megjelenésbe plusz energiák csatlakoztak: és akkor megjelent doktor Tódor szelleme. Lehet, hogy előtte megérintettem a márványt, lehet, hogy csak a jelenés után támaszkodtam rá közvetlenül, az ijedelem miatt. Nincs jelentősége: már nem voltam egyedül. Doktor Tódor nem fizikailag, de nem is a fejemben jelent meg, hanem vala-

hogy a kettő között. Vibráló fényként létezett a négy betű környékén, apró zizzenésekkel: nyilvánvalóvá tette, hogy jelen van.

A doktor Tódorral szárbá szökkenő kapcsolatunk jellemző tulajdonsága lett, hogy képes voltam beszélgetni vele. Nem hosszú körmondatokban, csak röviden, tegeződve. Először semmiségekről beszélgettünk. Megkérdezte, mivel foglalkozom, mire mondtam, hogy újságíró vagyok, amire azonnal lecsapott: imádja az újságírást, sugallta a kimondott szavak és a zizegő jelenés között egyensúlyozva szellemével. Milyen témában utazom, kérdezte möhón. Jelenleg egy cikksorozaton dolgozom, mondtam, hozzászokva doktor Tódor világok közti stílusához, a magyar őstörténet témáját járom körül. Szigorúan a legfrissebb eredmények alapján, tettem hozzá. Doktor Tódort kifejezetten érdekelték a legfrissebb eredmények. Nos, mondtam, úgy tűnik, a potcsevasi régészeti kultúra a megfejtés kulcsa, onnan indult a történet, pár ezer éve. Akkortól mi vagyunk mi, kérdezte élénken doktor Tódor, aki egy közös történet részesének érezte magát, ami egészen felvillanyozta, minden puritánsága ellenére. Arra, hogy mikortól vagyunk mi mi, nem tudtam választ adni, hirtelen az egész téma bonyolultnak és lényegtelennek tűnt, egyrészt, ami az egyéni, hát még ami a közösségi identitás megjelenését illeti. Nem világos az egész, zártam rövidre a témát. Aztán a bölcs halott avatott be ebbe-abba, a leginkább arról beszélt, hogyan élt, a márványlap alatti korszakát inkább hanyagolta, szerintem úgy volt vele, úgysem érteném meg, amiben teljesen igaza volt. Ahogyan élt, az nagyjából megegyezett azzal, ahogy elképzeltem doktor Tódor hétköznapijait: puritán, nemes lelkű könyvmoly volt, értelmes, bár kissé üres város-lakó, amely ürességet a vallások iránti érdektelenségével magyaráztam.

Aztán a lényegre tértem. Megtudakoltam, hogy szellemként, vagy nevezük bárhogyan ezt az állapotot, egyszóval nagyobb összefüggések tudójaként, segítene-e vajon nekem hétköznapi problémák megoldásában. Doktor Tódor nem zárkózott el a segítségnyújtástól, de óvatosan megkérdezte, milyen problémára gondolok. Váztam hát olthatatlan szerelme-met Netti, a háeres lány iránt, kiterve Ervinre, aránylag stabil párkapcsolatára. Hm, hm, mormogott a halott ügyvéd a négy zizegő betű környékén, a klasszikus, de annál nehezebb esetek mintapéldánya, mondta végül. Ezekre a helyzetekre nincsenek hagyományos megoldások, vázolta, de jöjjenek el holnap hasonló időpontban, és kitalálunk valamit, fogalmazott többes számban, ami mögött jogászai észjárását gyanítottam. Ebben maradtunk.

Este Nettit nem terheltem a részletekkel, különös tekintettel arra, hogy lelkizős alkata ellenére meglehetősen józan gondolkodású szépség volt: nem akartam kockára tenni a működőképes, sok Viberen, rajongó verseken és kevés, de minőségi szexen alapuló szerelmünket. Csupán a mécseset meséltem el, hogy a márványlapot felékszerztem vele, és Netti ijesz-tőnek nevezte a dolgot, kérte, hogy ne kattanjak be. Ezt meg is ígértem neki.

Másnap esett az eső. Már kora délután elkezdte, és esett egyfolytában, néha szemerkél-ve, aztán begyorsulva. Jóformán egyedül voltam az utcán, amikor a fontos látogatásra indultam doktor Tódorhoz. A Spar környéke is kihaltnak tűnt, lézengő bevásárlókkal és her-nyómódon araszoló, parkolóhelyre vadászó gépkocsikkal. A Ligetvédő a Spar bejáratához húzódtott, az üvegerem alá, rátapadt egy-egy vásárlóra, rekedt hangja áttört a szemerkélő vízfüggönyön. Siettem a ligetbe, maszkomat jóval a zebra előtt zsebre vágtam, ilyen időben nincs ellenőrzés, meg különben is, borzasztóan untam az egészszet. A Városligetben tény-leg nem volt senki, egészen addig, amíg a futókörig értem, legalábbis: ott hirtelen megpil-lantottam egy futókörön sétáló alakot, nem sokkal előttem. Kicsit felgyorsítottam, így ké-nyelmesen, lépésről lépésre megközelítettem, mire a piknikes részhez értünk. Akkor dőb-bentem rá, hogy a fekete esőköpeny mellé cilindert visel. A cilinderes alak hirtelen meg-torpant, majdnem a hátának ütköztem. Doktor Tódor volt.

Az ügyvéd a cylinder széléhez nyúlt, ami köszönésféle lehetett. Hangokat nem hallot-tam, mégis, hamar visszatértünk a kommunikációs csatornánkhoz: halk zümmögés ér-kezett a cylinder alól, ami a fejemben tegnapról ismert hangokká állt össze. Arca a sötét, az eső, a cylinder karimájának árnyéka miatt kivehetetlen volt, de úgy véltem, fölösleges is egy márványlakó arcáról fantáziálni. Nincs sok időm, szögezte le doktor Tódor, ahogy tovább haladtunk a futókörön araszolva. Köszönöm, hogy eljött, mondtam hülyén. Nem tesz semmit, mondta a bölcs halott, és megtorpant. Mint mondtam, a problémára nincs orvosság, vette suttogóra, amit nem érttem, hiszen seholy nem volt senki. Egyetlen lehe-

tőség merül fel, amit megoldásnak is nevezhetünk, közölte csavaros ügyvédi észjárásával. Minden megoldás érdekel, suttogtam a fejemen belül, ugyanakkor ajkaimon kívül, és valóban, Nettit akartam, és minden más jelenség a hang- és fényszennyezés visszhangja volt. Az áldozat az egyetlen megoldás, suttogta doktor Tódor, majd azonnal pontosított: a legnagyobb áldozatot kell meghoznod, ami elképzelhető. Holnap estig találd ki, mi az, mondta, majd megpöckölte a cylinder karimáját, és bevágott a bozótos felé. A beszélgetés véget ért.

Mivel a megoldás ígérete a miénknél nagyobb energiájú, felkészültebb helyről érkezett, ahol átfogóbban látják a világot, nem kételkedtem az ügyvéd szavaiban. Azon sem kellett sokat gondolkodnom, mit áldozzak föl: az egészségemet. Tudni kell, hogy akkor már évek óta gerincérvem volt, a fájdalom és a közérzet romlása pedig csaknem tönkre tett, aláasta a személyiségem vidám, szeretni kész oldalát. Mégis, az utóbbi időben, új gerincgyakorlatoknak köszönhetően rohamos javulást mutattam. Pár hónap alatt nagyobbat léptem előre, mint korábban évekig, így joggal reménykedtem: van kiút. Mire hazaértem, már tudtam, hogy milyen áldozatot említék doktor Tódornak.

Netti este kilenckor jelentette be Viberen, hogy szakítani akar. Volt már hasonló próbálkozás részéről, de aztán illatosan, belezuhanós szemeivel, kemény húsával bukkant föl a lakásomban, és szó nélkül ejtettük az ügyet. A bejelentés eddig előjátéknak tűnt. Netti ezúttal egyértelművé tette, hogy szó sincs előjátékról. – Ervin üzletvezető lett – mondta. Megbeszéltük, hogy több időt töltünk együtt: én kevesebbet viberezek, Ervin kevesebbet csüng a lövöldözős játékain, aztán időben lefekszünk az ágyba – mesélte tovább a történeteket. Ahogy Ervin fogalmazott: rendberakjuk ezt az egészet. Netti nem mondta ki, de arra gondolhatott, hogy ebben a rendezett egészben nem jut számomra hely. Ezzel együtt még inkább eltökéltté váltam. Éreztem, hogy dadognak a képernyőn a karakterei: imádták, hogy imádják, és legbelül engem akart. De nem az imádat miatt, hanem azért, mert megszeretett. Viszont Netti ezt még nem tudta pontosan, én pedig nem árultam el neki. Meg akartam hozni az áldozatot. Rendbe akartam rakni az egészet: úgy tűnik, ez ilyen férfi-dolog.

Következő este vihar készült, de legalább nem esett. Hangtalan villámok csapkodtak az égbolton, bevásárlócsapatok cikáztak ide-oda a Spar parkolójában, mindenki sietett, még a Ligetvédő is felszívódott. A maszkot föl sem tettem, apokaliptikus hangulatban mentem végig a Damjanich utcán, ami megfelelt az időjárásnak és doktor Tódor ígéretének. Szinte egy szempillantás alatt futóköron találtam magam, amikor irtózatosan eldördült az ég, de még mindig nem esett. Bár a cylinderes alakot nem találtam, tartottam az irányt: a halott ügyvéd szavatartónak tűnt, életrajza feljogosított az optimizmusra.

Hamarosan a bokrokkal megszórt, piknikes részhez értem, szinte otthon éreztem magam, már ami a fizikai cselekedetek egymásutánját illeti: ismertem már a buckákat, a távoli fákat, a feketén lapító zöldek árnyékait. Csak léptem és léptem egymás után. A bokorkörbe érve azonnal meggyújtottam a mécsest, egyetlen másodpercet sem vesztegettem, de nem történt semmi. Vártam egy kicsit, majd elfújtam a lángot, és újra meggyújtottam. Semmi. Talán elaludt az ügyvéd, rémlett föl az ide nem illő hétköznapi tévképzet, de elhessegettem. Végül úgy döntöttem, már a kommunikáció előtt megkezdem a vallomást: hátha „magához tér” doktor Tódor, másrészt, ha nem, azzal sem veszítek semmit.

Imádom Nettit, és ami azt illeti, a harcművészetet is, kezdtem suttogva a vallomást, mert ez a suttogás közben intézményesült, azóta sem értem, miért. A teljes Nettiéért pedig hajlandó vagyok feláldozni a teljes egészségemet, arra gondolok, hogy a gerincérvem akár életem végéig kísérhet, ha ezen múlik, pontosítottam. Mivel továbbra sem érkezett válasz, gyorsan kiegészítettem a vallomást, mert úgy éreztem, követelőző hangnemet ütöttem meg, akaratlanul: a harcművészetet csak azért említem, folytattam hát, mert annak gyakorlásában ugyancsak visszavet a sérv. Tehát, melegegtem bele, az egészségem mellett részben a harcművészeti pályafutásomat is feláldozom. Félttem, hogy válasz híján egyre követelőzőbb leszek, ezért elhallgattam. Akkor mintha gonosz röhögést hallottam volna a márványon túl, majd hirtelen föllángolt a négy betű doktor Tódor emlékművén, a világot kettéválasztó

VOLT szó, és egyszerre leírhatatlan fájdalmat éreztem nyaki csigolyáimnál, a sérvem környékén. A tarkóhoz kaptam, és elvesztettem az eszméletemet.

Amikor magamhoz tértem, még mindig lángoltak a betűk a márványablán, alulról fölfelé pillantottam doktor Tódor kijelölt lakhelyére, és pillanatnyilag nem éreztem fájdalmat. Közben vezényszóra elbődült az ég, az eső is rákezdett. Továbbra sem észleltem az ügyvéd hangját, se zümmögés, se suttogás formájában, de parfüm- és hajléktalanszag áradt be orrlyukamon, és valaki a zsebeimben matatott: a következő pillanatban arcomba bámult a Ligetvédő. Fölöttem támaszkodott, épp a nyolcvanezer forintos mobiltelefonomat rángatta ki a farmerzsebemből. Hirtelen mozdulattal terveztem lesodorni magamról, de nem hagyta magát, a zsákmányt szorította, Ray-Ban napszemüvegével a borostás arcomnak feszült. Halálfélelemem volt. Az lehetett a terve, hogy teljesen kirántja a mobilt, de mivel félig az oldalamba gördültem, beszorult a keze a szétázott föld és a combom közé. Nagyjából akkor nyertem vissza a lélekjelenlétemet: gyilkos düh és valami emelkedettség volt bennem. Automatikus mozdulatokat alkalmaztam, ezeket az edzőteremben kifulladásig gyakoroltuk: behúztam a térdemet a Ligetvédő ágyékába, háromszor, amitől felkapta a fejét és torokhangon kiabált. A térdemmel, alkarommal toltam el magamtól, aztán, ahogy feltápáskodtam, rátérdeztem a kézfejére, és egy ütéssel eltörtem a könyökízületét.

A Ligetvédő gecinek hívott, ép kezében megpillantottam a kést, amit láthatóan nem akkor húzott elő, hanem jóval korábban, és talán használni is akarta. Köríves rúgással ki-röpítettem a kést a belassult Ligetvédő markából, közel léptem hozzá, megkapaszkodtam a vállába, és megrántottam lefelé, miközben az orrába térdeltem: feje doktor Tódor márványlapján koppant, aztán könyökkel megismételtem ugyanezt, és reccsenő hang érkezett a Ligetvédő koponyájából: a Ligetvédő útja véget ért.

Halk, bölcs kuncogást hallottam akkor a vérrel festett, lángoló betűk felől: mindent láttam, mindent hallottam, mondta doktor Tódor. A szerelem és az ölés komoly dolgok, szögezte le, miközben jómagam a Ligetvédőt vizsgáltam, de nehogy azt hidd, emelte föl mutatóujját a suttogó hang, ha szabad így kifejezmem, nehogy azt hidd, mondta jogászos hanghordozással, hogy bármelyik többet ér a másiknál. A kettő fenomen, meg mernék esküdni rá, hogy ezeket a szavakat használta, a kettő fenomen ugyanaz, mondta szigorúan a tágabb szempontú világ hanglejtésével, ugyanaz, ismételte meg.

Szóval öltél érte, állapította meg doktor Tódor csöppet atyáskodóan, mintha megenyhült volna, öltél a szerelmedért. Nem kifejezetten őérte, reagáltam őszintén, mert félttem, hogy a megbocsátás csupán egyfajta próba. Nem őérte, de úgy is vehetjük, mondtam: így próbáltam megőrizni a kedvező ítéletet. És az sem biztos, hogy meghalt, suttogtam, bár ahogy elnéztem a Ligetvédő szivárgó koponyáját, eloszlottak a kétségeim. Akkor most mi lesz, tettem föl a végső kérdést, mert az az igazság, hogy a küzdelem alatt, a zuhogó esőben sem tévesztettem szem elől azt, amiért jöttem, és leszámítva a lila ködöt, ami a harc közben ereszkedett rám, Netti szemei uralkodtak rajtam. Ezeket ilyen régies kifejezésekkel közöltem, hogy doktor Tódor is megértse, és szavaim célba találhattak, bár a puritán ügyvéd a következőképpen zárta le a történetet: minden mást szavak nélkül intézünk. ■ ■ ■

Kecöli K. Gergő egy rábaközi faluban nőtt fel, filozófiát és történelmet tanult az egyetemen, jelenleg újságíróként dolgozik. Irodalmi folyóiratokban jelentek meg novellái és versei, a *Kasmírpillangók* című készülő novelláskötete a Kalligram Kiadó gondozásában jelenik meg 2022 első félévében. Az írás mellett meghatározó szerepet tölt be az életében a harcművészet.